

ANDERS DE LA MOTTE

**Η ΦΩΤΙΑ
ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΠΑΓΚΑΛΙΑΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Anders de la Motte: *Η φωτιά του χειμώνα*

Τίτλος πρωτοτύπου:

Anders de la Motte: *Vintereld*

ISBN 978-960-04-5236-5

Μετάφραση από τα σουηδικά: Ξενοφών Παγκαλιάς
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Anders de la Motte*, 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε.*, 2022

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στην Ανέτ, για όλα όσα κάναμε μαζί.
Και για όλα αυτά που ακόμα περιμένουν.*

Απεχθάνεται τον χειμώνα, ήδη από τότε που ήταν μικρή, ή σχεδόν από τότε. Κάποτε, παλιότερα, υπήρχαν παγωμένες επιφάνειες για παγοπέδιλα, κατηφόρες για έλικηθρα, φωτιές κατασκήνωσης, ζεστή σοκολάτα σε θερμός και φίλοι για να τη μοιραστεί κανείς. Ωστόσο αυτά συνέβαιναν πριν από πολύ καιρό, πριν από τη φωτιά του χειμώνα.

Τώρα υπάρχει μόνο παγωνιά.

«Ναι... Λάουρα».

Ο καβαλιέρος της στο τραπέζι κοιτάζει λοξά, σίγουρα για τρίτη φορά, το καρτελάκι δίπλα στο ποτήρι της.

Λέγεται Νίκλας και ως τώρα έχει φανεί τόσο αδιάφορος όσο και νευρικός. Ο Νίκλας έχει ήδη προλάβει να λερώσει τη γραβάτα του η οποία είχε ήδη έναν λεκέ πριν εκείνος στολιστεί για το δείπνο.

«Από πού γνωρίζεις τη Στέφανι;»

Η ερώτηση είναι τόσο αναμενόμενη που μοιάζει βλακώδης.

«Συναντηθήκαμε στη δουλειά πριν από κάνα δυο χρόνια. Είμαστε όμως καλές φίλες».

Η Λάουρα προσπαθεί να ακουστεί ευγενική. Δεν λέει ότι η Στεφ είναι η καλύτερη φίλη της και, όσο θλιβερό και αν ακούγεται, ίσως και η μοναδική. Εκτός, πιθανώς, από τον Αντρέας.

Εκείνος ρωτάει κάτι ακόμη, αλλά ο επιδειξιμανής απέναντί τους έχει στήσει σόου από τη στιγμή που έκανε τη μεγαλοπρεπή είσοδό του πριν από τρία τέταρτα, και, μιλώντας με-

γαλόφωνα, λέει ένα αστείο που κάνει τα γέλια των υπόλοιπων προσκεκλημένων στο δείπνο να πνίξουν τη φωνή του Νίκλας.

Έπρεπε να είχε αρνηθεί την πρόσκληση για το δείπνο, έπρεπε να είχε πει την αλήθεια, ότι έχει πονοκέφαλο και επιπλέον ένα σωρό δουλειές. Ωστόσο είχε υποσχεθεί στη Στέφανι ότι θα πήγαινε. Είχε υποσχεθεί να συμπεριφερθεί καλά και να δώσει μία ευκαιρία στον νευρικό Νίκλας.

«Είναι σημαντικό να δεις τα πράγματα από άλλη οπτική γωνία, Λάουρα. Find somebody new. Yihaa!»

Η αλήθεια είναι ότι αυτό το τελευταίο δεν το είπε η Στέφανι, είναι προσθήκη της Λάουρα. Πίνει μια γερή γουλιά κρασί και σκέφτεται ότι είναι άδικη. Η Στεφ έχει μεγαλώσει στις ΗΠΑ και γι' αυτό μιλάει παράλληλα και τις δύο γλώσσες. Καμιά φορά η Λάουρα σκέφτεται ότι το κάνει επίτηδες, υπερβάλλει με τα σουηδοαγγλικά σαν να είναι ένας τρόπος για να ξεχωρίσει από το πλήθος, πράγμα που δεν είναι καθόλου απαραίτητο.

Η Λάουρα κοιτάζει προς την κορυφή του τραπεζιού. Η Στεφ είναι όπως πάντα κομψή, φοράει ένα φόρεμα με ντεκολτέ. Τα ξανθά μαλλιά της είναι τέλεια χτενισμένα, και κάθεται με γεμμένο λίγο το κεφάλι της με εκείνο τον τρόπο που κάνει όλους τους άντρες γύρω της να θέλουν να βρίσκονται στη διάθεσή της. Η Στεφ είναι δύο χρόνια μεγαλύτερη από τη Λάουρα, αλλά οι πλαστικές επεμβάσεις που έχει κάνει είναι διακριτικές και επαγγελματικές· κανένας δεν θα μπορούσε να μαντέψει ότι είναι έστω και μια μέρα μεγαλύτερη από σαράντα.

Η Λάουρα είναι ακριβώς σαράντα πέντε. Έχει μικρές ρυτίδες στις άκρες των ματιών και μία έντονη ρυτίδα στο μέτωπο που διακρίνεται εμφανώς στο ολόλευκο δέρμα της, όπως συμβαίνει μόνο στους κοκκινομάλληδες. Το χρώμα των μαλλιών και του δέρματός της τα έχει κληρονομήσει από τον πατέρα

της, αντίθετα την πεισματική έκφραση πάνω από το σαγόνι της την έχει αποκτήσει μόνη της.

Η Λάουρα φοράει ένα μακρυμάνικο πουκάμισο και μια λεπτή κασμίρ ζακέτα· παρ' όλο που η ζέστη στο δωμάτιο έχει κάνει μερικούς από τους κυρίους να χαλαρώσουν τις γραβάτες τους, τα ακροδάχτυλα και η μύτη της είναι παγωμένα. Έτσι είναι πάντα, όλο τον χρόνο, χάρη στη χειμερινή πυρκαγιά. Ή, σωστότερα, εξαιτίας της. Δεν νιώθει καμία ευγνωμοσύνη γι' αυτό.

Η Στεφ κι εκείνη είναι εκ διαμέτρου αντίθετες από πολλές απόψεις. Η Στεφ είναι ανοιχτή και εξωστρεφής, έχει οικοδομήσει την επιχείρησή της η ίδια, ενώ η Λάουρα την έχει κληρονομήσει από τον πατέρα της. *Βρήκες στρωμένο τραπέζι*, όπως συνηθίζει σε τακτά χρονικά διαστήματα να της υπενθυμίζει η μητέρα της.

Η Στέφανι πρέπει να έχει δει τις ματιές της Λάουρα αφού κοιτάζει προς το μέρος της και της γνέφει με σημασία. Η Λάουρα καταλαβαίνει τι σημαίνει η κίνηση. *Συμμαζέψον, Λάουρα, δώσ' του μια ευκαιρία*.

Πιάνει τον εαυτό της να αναστενάζει σιωπηλά, στρέφεται κατόπιν προς τον Νίκλας. Προσπαθεί να μην κοιτάζει τον λεκέ της γραβάτας του.

«Συγγνώμη, δεν άκουσα τι ακριβώς είπες».

Ο Νίκλας κοκκινίζει.

«Ναι, αναρωτήθηκα μόνο αν είσαι κι εσύ στον κλάδο των επενδύσεων».

«Όχι, η ειδικότητά μου είναι το risk management. Ως επί το πλείστον στον ήπιο τομέα».

Εκείνος δείχνει να μην καταλαβαίνει και η Λάουρα αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να εξηγήσει.

«Αξιολογούμε ανθρώπους. Αν είναι κατάλληλοι να προ-

σληφθούν ή να προαχθούν. Μήπως έχεις ακούσει τη λέξη screening;»

«Εννοείς ότι ελέγχετε το ποινικό τους μητρώο και τα σχετικά;»

Εκείνη συμπεραίνει από τον τόνο της φωνής του ότι δεν έχει καταλάβει, κάτι που δεν είναι παράξενο. Το πεδίο εργασίας της είναι αρκετά περιορισμένο και εξειδικευμένο.

«Το ποινικό μητρώο είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι από όσα χρειαζόμαστε. Θέλουμε να έχουμε ολοκληρωμένη εικόνα για ένα άτομο. Ελέγχουμε τα οικονομικά, τις οικογενειακές σχέσεις, μιλάμε με παλιούς δασκάλους, πρώην εργοδότες, συναδέλφους. Συνολικά κάνουμε περισσότερους από εκατό ελέγχους και καμιά φορά και εις βάθος συνεντεύξεις».

Δεν αναφέρει ότι αυτό το τελευταίο είναι η ειδικότητά της, δεν θέλει να τον τρομάξει χωρίς λόγο. Γεγονός είναι ότι έχει ήδη κάνει μια πρώτη εκτίμηση για τα περισσότερα στοιχεία της προσωπικότητας του Νίκλας, ή τουλάχιστον για τα σημαντικότερα. Και δεν την ενδιαφέρει καθόλου τι θα πει ο Νίκλας, από τη στιγμή που εκείνη δεν σκέφτεται να τον συναντήσει ξανά.

«Ποιοι είναι οι πελάτες σας;»

Μια καλή ερώτηση, εκείνη οφείλει να το αναγνωρίσει. Αν αυτό εδώ ήταν μια συνέντευξη, θα έκανε ένα μικρό σημάδι στην άκρη του ερωτηματολογίου της για να σημειώσει ότι εκείνος είναι εξυπνότερος απ' ό,τι φαίνεται.

«Συνήθως είναι εταιρίες πρόσληψης προσωπικού», απαντάει. «Ωστόσο και ορισμένες ιδιωτικές επιχειρήσεις ή οργανισμοί του δημοσίου που δίνουν εσωτερικές προαγωγές στα συμβούλιά τους ή σε άλλες διευθυντικές θέσεις. Καμιά φορά μπορεί να είναι και επενδυτές που θέλουν να μάθουν ποιοι είναι οι μελλοντικοί συνεργάτες τους».

«Όπως η Στέφανι;»

«Ακριβώς».

Τη στιγμή που η Λάουρα θα ανταπέδιδε την ευγένεια ρωτώντας τον Νίκλας για τη δουλειά του, ο επιδειξιομανής από απέναντι διακόπτει τη συζήτησή τους. Είναι λίγο περισσότερο από πενήντα και η Λάουρα δεν χρειάζεται να δει το καρτελάκι του για να μάθει πώς λέγεται.

«Είπες ότι δουλεύεις με προσλήψεις διευθυντών;»

Ο επιδειξιομανής τύπος έχει ήδη τραβήξει πάνω του την προσοχή των υπολοίπων, το οποίο έχει σαν επακόλουθο να στραφούν όλοι προς το μέρος της.

«Όχι», λέει εκείνη κοφτά επειδή έχει ήδη καταλάβει πού το πάει.

Εκείνος όμως δεν τα παρατάει τόσο εύκολα.

«Κυνηγάω πραγματικά μια νέα πρόκληση».

Η Λάουρα κουνάει το κεφάλι της.

«Όπως είπα, δεν ασχολούμαι με προσλήψεις διευθυντικού προσωπικού».

Ο τύπος δεν ακούει.

«Συνηθίζω να αυξάνω τον τζίρο τουλάχιστον δέκα τοις εκατό τον πρώτο χρόνο», λέει. «Υπήρχε ένα άρθρο για μένα στην οικονομική εφημερίδα *Dagens Industri* πριν από καμιά βδομάδα, το είδες;»

Η Λάουρα στρέφεται επιδεικτικά προς το μέρος του Νίκλας, ο τύπος όμως δεν πιάνει το μήνυμα.

«Οι headhunters μου τηλεφωνούν τουλάχιστον μία φορά τη βδομάδα», συνεχίζει. «Προσφέρουν συχνά υψηλούς μισθούς. Εγώ όμως ψάχνω για μια αληθινή πρόκληση. Σε ποια εταιρία είπες ότι δουλεύεις, Λένα;»

Η Στεφ επεμβαίνει προτού τον ξαποστείλει για τα καλά η Λάουρα.

«Η Λάουρα είναι γενική διευθύντρια στη δική της εταιρία,

Τουμπίας. Αξιολογεί τύπους σαν εσένα, ψάχνει τις αδυναμίες σας. The skeletons in your closets. Καλύτερα να αποφύγεις μια τέτοια αξιολόγηση».

Ξεσπούν διάσπαρτα γέλια, και, αν του είχε κόψει έστω και ελάχιστα του Τουμπίας, θα τα είχε παρατήσει. Αντί γι' αυτό, σκύβει πάνω από το τραπέζι.

«Ναι, έτσι λες; Οπότε πώς θα με αξιολογούσες, Λάουρα; Ποιες είναι οι αδυναμίες μου;»

Χαμογελάει πλατιά δείχνοντας τα πρόσφατα γυαλισμένα δόντια του, ενώ συμπαρασύρει και μερικούς άλλους προσκεκλημένους.

Η Στέφανι ρίχνει μια ματιά στη Λάουρα κι εκείνη καταλαβαίνει ότι πρέπει να βγάλει τον σκασμό, αλλά ο επιδειξιωμανής Τουμπίας φαίνεται υπερευχαριστημένος με τον εαυτό του, όπως συμβαίνει σε ένα συγκεκριμένο είδος αντρών. Πηγαίνει πραγματικά γυρεύοντας.

Η Στέφι κουνάει το κεφάλι της, αλλά η Λάουρα επιλέγει να μην κοιτάξει προς το μέρος της.

«Ακούς, έχω συναντήσει ένα σωρό σαν κι εσένα», συνεχίζει ο Τουμπίας. «Ψυχολόγους από χόμπι που νομίζετε ότι μπορείτε με ένα και μόνο γαμημένο τεστ να αξιολογήτε τον κόσμο. Μπορείς να μου πεις τις τρεις μεγαλύτερες αδυναμίες σου; Ποιο χρώμα συνδέεις με την προσωπικότητά σου; Αν ήσουν ένα αυτοκίνητο, ποια μάρκα θα προτιμούσες να είσαι; Όλα μαλακίες».

Γελάει δυνατά και τον σιγοντάρουν πάλι μερικοί προσκεκλημένοι, κυρίως άντρες. Ενισχυμένος από την υποστήριξη, σκύβει ακόμη περισσότερο, προτείνει τον δείκτη του που καλύπτεται από μια ελαφρώς κολλώδη μεμβράνη στο νύχι.

«Ωστόσο, παρακαλώ, give me your best shot, Λάουρα!»

«Εντάξει, αλλά να θυμάσαι ότι αυτό ήταν δική σου ιδέα».

Πίνει μια γουλιά νερό από το ποτήρι της, έπειτα το βάζει πάνω στο τραπέζι και παρατηρεί προσεκτικά τον Τουμπίας. Διατρέχει με το βλέμμα της την κοκκινίλα στις ρίζες των μαλλιών του, και από το επάνω μέρος του σώματός του μέχρι κάτω στα χέρια του. Δεν ακούγεται τίποτα γύρω από το τραπέζι.

«Είσαι παντρεμένος», αρχίζει η Λάουρα. «Εκείνη, όμως, δεν είναι η σύζυγός σου».

Γνέφει προς την κατά είκοσι χρόνια νεότερη γυναίκα, δύο καρέκλες πιο πέρα, που είναι η συνοδός του Τουμπίας.

«Έχεις οδηγήσει ως εδώ για να της δείξεις το ακριβό σου αυτοκίνητο. Θα μπορούσε να ήταν μια ιταλική μάρκα, αλλά θα χρειαζόσουν χρόνο για να μάθεις να το οδηγείς κι εσύ δεν είσαι κάποιος που έχει υπομονή, οπότε αρκούμε να πω ότι προτιμάς μια λίγο πιο εύκολη στον χειρισμό Porsche».

Τα μάτια του Τουμπίας τρεμοπαίζουν.

«Έχεις ήδη πει πολύ, αλλά, παρ' όλα αυτά, σκέφτεσαι να οδηγήσεις ως το σπίτι σου επειδή δεν θέλεις να έχεις το ακριβό σου απόκτημα σταθμευμένο στον δρόμο. Αυτό σημαίνει ότι δεν νοιάζεσαι για τους κινδύνους ή για τις συνέπειες, ούτε για τον εαυτό σου ούτε για τους άλλους. Αφού έχεις έρθει με αυτοκίνητο, δεν μένεις στο κέντρο της πόλης αλλά ή στο Λίντινιε ή στο Γιουρσχόλμ. Κρίνοντας από τα γιώτα σου που “αντηχούν”, θα έλεγα την πρώτη περιοχή, αλλά η μελωδία του λόγου σου υποδηλώνει ότι είσαι γεννημένος και μεγαλωμένος κάπου στις δυτικές ακτές της Σουηδίας».

Κάνει ένα διάλειμμα, τον αφήνει να βασανίζεται για μερικά δευτερόλεπτα και συνεχίζει να αποφεύγει το βλέμμα της Στέφανι. Αυτό εδώ παραείναι εύκολο. Και διασκεδαστικό.

«Το κοστούμι σου είναι ένα Brioni, το ρολόι σου Rolex και η γραβάτα σου Fendi», συνεχίζει. «Κόκκινη φυσικά, επειδή σε κάποια αυτοβιογραφία έχεις διαβάσει ότι είναι χρώμα εξου-

σίας. Παρεμπιπτόντως, οι αυτοβιογραφίες είναι τα μόνα βιβλία που διαβάζεις. Και αρκετά πρόσφατα έχεις κάνει μεταμόσχευση μαλλιών».

Γέρνει λίγο προς τα πίσω. Προσπαθεί να μη δείχνει αυτάρεσκη.

«Συνοψίζοντας, Τουμπίας, είσαι ένας περιφερόμενος επικίνδυνος άντρας που διέρχεται την κρίση της πεντηκονταετίας. Πώς σου φαίνεται αυτή η αξιολόγηση;»

Δεν ακούγεται τίποτα γύρω από το τραπέζι. Ο Τουμπίας ψάχνει να βρει αέρα για να αναπνεύσει και είναι έτοιμος να εκραγεί.

Χωρίς προειδοποίηση, η Στέφανι αρχίζει να γελάει. Ένα δυνατό και μεταδοτικό γέλιο που συμπαρασύρει και τους υπόλοιπους και σύντομα χαλαρώνει η ατμόσφαιρα.

«Μη μου πεις ότι δεν σε προειδοποίησα», λέει όταν το γέλιο έχει μετατραπεί σε μουρμουρητό. «Η Λάουρα είναι fucking θανάσιμη».

Ο Τουμπίας πίνει μονοκοπανιά το περιεχόμενο του ποτηριού του.

«Πώς σκατά τα ήξερες όλα αυτά;»

Προσβεβλημένη η φωνή του, συγχρόνως και λίγο εντυπωσιασμένη.

«Θέλεις πραγματικά να μάθεις;» λέει η Λάουρα.

Το μουρμουρητό γύρω από το τραπέζι σταματάει πάλι. Εκείνη τον κοιτάζει ήρεμα.

«Διάβασα το άρθρο για σένα στην *Dagens Industri*. Έγραφε από πού είσαι, πού μένεις και ότι είσαι παντρεμένος πολλά χρόνια. Η συνοδός σου όμως δεν φοράει βέρα». Γνέφει πάλι προς τη νεαρή γυναίκα της οποίας τα χέρια ακουμπούν πάνω στο τραπεζομάντιλο. «Στη φωτογραφία της εφημερίδας είχες μεγαλύτερο μέτωπο».

Και τα δάχτυλά σου καλύπτονται από κάτι κολλώδες που μαυτεύω ότι είναι Rogaine, σε περίπτωση που δεν επιτύχει η επέμβαση μεταμόσχευσης, επειδή δεν μπορείς να σκεφτείς τίποτα χειρότερο από το να γίνεις φαλακρός. Αυτό το τελευταίο το κρατάει για τον εαυτό της. Υπάρχουν και όρια.*

Ο Τουμπίας γίνεται πάλι κατακόκκινος στο πρόσωπο. Το σοκ και η έκπληξη έχουν καταλαγιάσει. Τώρα είναι θυμωμένος, ταπεινωμένος και σκέφτεται αν θα την αποκαλέσει bitch για να σηκωθεί να φύγει ή αν θα προσποιηθεί ότι ξέρει να χάνει γυρίζοντας και το άλλο μάγουλο. Εκείνη μαντεύει το δεύτερο. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν ηλίθιο.

«Και το αυτοκίνητο;» ρωτάει ο καβαλιέρος της. «Πώς ήξερες ότι έχει Porsche;»

Ανασηκώνει τους ώμους της.

«Ήρθε ακριβώς την ίδια ώρα μ' εμένα και πάρκαρε απέξω. Τους είδα να βγαίνουν από το αυτοκίνητο όταν έμπαινα μέσα».

Ξεσπούν νέα βροντερά γέλια. Ο Τουμπίας κάθεται ακίνητος, χαμογελάει αμήχανος και προσποιείται ότι συμμετέχει στα γέλια. Σοφή απόφαση.

Μία από τις γυναίκες στο τραπέζι γελάει τόσο πολύ που σχεδόν δεν μπορεί να αναπνεύσει. Απλώνει το χέρι της να πάρει το ποτήρι με το νερό, το ρίχνει και, όταν σκύβει προς τα μπρος, μία από τις μπουκλές της έρχεται κοντά σε ένα αναμμένο κερί.

Η Λάουρα βλέπει τι πρόκειται να συμβεί και ανοίγει το στόμα της για να προειδοποιήσει τη γυναίκα. Είναι όμως αργά. Μια γρήγορη φλόγα, έπειτα μια κραυγή.

Όλα τελειώνουν σε μια στιγμή. Η μπουκλα καμένη, η φλόγα σβηστή. Το μόνο που απομένει είναι ανήσυχες φωνές και η οξεία οσμή καμένων μαλλιών.

* Προϊόν κατά της τριχόπτωσης. (Σ.τ.Μ.)

Η προσοχή όλων είναι στραμμένη προς τη γυναίκα και κανένας δεν παρατηρεί τη Λάουρα που σηκώνεται και βγαίνει βιαστικά από το δωμάτιο. Ένας κόμπος στο στομάχι της, νιώθει τον ιδρώτα στον σβέρκο της.

Μόλις που προλαβαίνει να κλειδώσει την πόρτα της τουαλέτας, να ανοίξει το νερό στον νιπτήρα και να τραβήξει πίσω τα μαλλιά της προτού κάνει εμετό.

Ξεπλένει το στόμα της, φυσάει πολλές φορές τη μύτη της για να απαλλαγεί από την οξεία οσμή των καμένων μαλλιών. Παρ' όλα αυτά η δυσάρεστη μυρωδιά παραμένει.

Κοιτάζεται στον καθρέφτη. Διαπιστώνει, αν και της φαίνεται αδύνατον, πως είναι πιο χλομή απ' ό,τι συνήθως.

«Ηρέμησε», μουρμουρίζει. «Ηρέμησε τώρα».

Έπειτα από λίγο νιώθει καλύτερα. Αφουγκράζεται τον ήχο από την τραπεζαρία. Οι ανήσυχες φωνές έχουν καταλαγιάσει. Ένα ελαφρό ρεύμα αέρα «δείχνει» ότι κάποιος έχει ανοίξει ένα παράθυρο.

Τώρα, εκ των υστέρων, σκέφτεται ότι δεν ήταν καλή ιδέα να ισοπεδώσει τον Τουμπιάς με αυτό τον τρόπο. Αν δεν είχε κάνει το σόου της, η γυναίκα δεν θα είχε βάλει φωτιά στα μαλλιά της και η ίδια δεν θα στεκόταν εδώ να ξεπλένει εμετό στον μαρμάρινο νιπτήρα της Στεφ.

Ο πονοκέφαλος έχει επιδεινωθεί, κι αυτό που θέλει περισσότερο απ' όλα είναι να πάει και να κλειστεί στο σπίτι της, να αποφύγει τη συντροφιά άλλων ανθρώπων. Ωστόσο δεν θέλει να απογοητεύσει τη Στεφ.

Βγάζει το κινητό από την τσάντα της. Ένα sms και δύο αναπάντητες κλήσεις. Το πρώτο είναι από κάποιον που λέγεται *Αντρέας πρώην σύζυγος / stalker*.

Ένα από τα μικρά αστεία της Στεφ που δεν το είχε διορθώσει. Δικό της λάθος που άφησε το κινητό της αφύλαχτο

έστω και για μερικά δευτερόλεπτα. Ανεξάρτητα από αυτό όμως, δεν είναι και εντελώς ψέματα.

Έναν χρόνο μετά το διαζύγιο, ο Αντρέας τηλεφωνεί σχεδόν καθημερινά. Τις τελευταίες βδομάδες τα τηλεφωνήματα έχουν αυξηθεί. Φυσικά έπρεπε να τον έχει παρακαλέσει να σταματήσει. Να του εξηγήσει ότι και οι δύο πρέπει να πάνε παραπέρα. Δεν το έχει κάνει όμως.

Η άλλη αναπάντητη κλήση είναι από έναν αριθμό που δεν γνωρίζει. Ένας αριθμός σταθερού τηλεφώνου με κωδικό περιοχής που της φαίνεται αμυδρά γνωστός.

Ανοίγει ένα app αναζήτησης τηλεφωνικών αριθμών. Ο αριθμός ανήκει στο δικηγορικό γραφείο Χόκανσον στο Ενιεχόλμ και, μόλις διαβάζει το όνομα της περιοχής, ένα κουδουνάκι αρχίζει να χτυπάει στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Προτού καν προλάβει να το σκεφτεί, τηλεφωνεί. Δεν περιμένει ότι κάποιος θα απαντήσει στις οκτώ η ώρα ένα βράδυ Παρασκευής.

«Χόκανσον».

Ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής έχει τη χαρακτηριστική προφορά της διαλέκτου του Σκόνε.

«Γεια, λέγομαι Λάουρα Αουλίν. Μου τηλεφώνησες πριν από καμιά ώρα».

«Ναι. Ευτυχώς που πήρες...»

Η Λάουρα ακούει ξεφύλλισμα χαρτιών.

«Ναι, αφορά τη θεία σου. Χέντα. Χέντα Αουλίν. Έχεις μιλήσει πρόσφατα μαζί της;»

Το κουδουνάκι χτυπάει ολοένα και πιο έντονα τώρα και η Λάουρα νιώθει να επιστρέφει η αδιαθεσία.

«Εμείς... δεν έχουμε καμία επαφή».

«Όχι;»

«Όχι, εδώ και πολλά χρόνια. Της έχει συμβεί κάτι;»

Η σύντομη σιωπή απαντά την ερώτηση. Εκείνη καταπίνει.